

Kateřina Ondrušková absolvovala malbu na pražské AVU, kde v průběhu studii prošla ateliéry Michaela Rittsteina, Jiřího Sopka, Roberta Šalandy a Josefa Bolfa. Její přístup k malbě se formoval také na zahraničních stážích ve studiu konceptualisty Roberta Barty v Berlíně a na Facultat de Belles Artes v Portu.

Kateřina Ondrušková

Kráska skrytá v ustavičné změně

Je ráno, ve smíchovském ateliéru Kateřiny Ondruškové je úplný klid, na zemi jsou pod dvěma rozpracovanými obrazy rozprostřené barvy a o protější stěnu se opírá několik velkých pláten. „Můžeme si jít sednout na zahradu do vnitrobloku,“ říká a společně se přesouváme do malé oázy zeleně uprostřed města. _____ Sedíme v obklopení přírody, kterou malířka popisuje jako hlavní zdroj nejen své inspirace, ale i životní energie. „Příroda v mojí tvorbě hrála důležitou roli vždycky. Jsem Býk, zemské znamení, takže to mám v sobě. Příroda mě uklidňuje a dělá mi dobře ji malovat. Neustále mě něčím překvapuje, nic v ní nikdy není zřetelné,“ popisuje. _____ A pak nahlas přemýšlí, jestli by se ve své tvorbě neměla zabývat závažnějšími tématy, a ne jen tím, co pozoruje kolem. „Jenže to bych pak nebyla já. Chci, aby moje obrazy pozitivně zářily. Navíc jsem v malbě hodně intuitivní, impulzivní a expresivní,“ dodává. Obrazy Kateřiny Ondruškové jsou tak díky jejímu přístupu opravdové, skutečně její.

_____ Maluje svět, který ji obklopuje, spontánní momenty, jež zachycuje pestrou paletou barev, emoce a prožitky, které jsou patrné v gestech a tazích štětce. Říká, že když maluje, zcela zapomene na vnější svět, na každodenní realitu. „S kolegyní Eliškou Konečnou, se kterou sdílím ateliér, jsme se tuhle smály tomu, že někdy zapomeneme i na to, že jsme mámy.“ _____ Kateřina Ondrušková se kreslení a malbě věnovala už v dětství, svůj rukopis začala rozvíjet na pražské AVU, kde postupně prošla ateliéry Michaela Rittsteina, Jiřího Sopka, Roberta Šalandy a v diplomovém ročníku Josefa Bolfa. „Každý z nich má specifickou osobnost a myslím, že od každého jsem si vzala něco. U Rittsteina to bylo takové

rodinné, zároveň po nás chtěl, abychom hodně pracovali, což se dnes hodí. Když je potřeba zabrat, zvládám dril. Sopko byl spíš pozorovatel, v jeho ateliéru panovalo ticho a klid. Ale pak stačilo, aby k vám přišel a řekl jednu větu k tomu, na čem jste zrovna pracovali: obraz se před vámi najednou otevřel, byl to vždycky úplný aha moment,“ vzpomíná Kateřina Ondrušková. _____ U Sopka začala jinak vnímat práci s barvou, což se odrazilo i v její diplomové práci – byla výrazně abstraktní a postavená na symbolice skryté za použitými

„Název obrazu *Night guards* má pro mě původní význam v pocitu strachu, v negativní vzpomínce jsem ale hledala ochranu. Kdo je ochránce? Může to být i zvíře tak křehké, že chrání tebe a ty chráníš je,“ popisuje Kateřina Ondrušková.

barvami a jednotlivými prvky. Už tehdy si jí všimly galeristky z *Double Q Gallery* se sídlem v Hongkongu a Budapešti. „Dva roky sledovaly mou tvorbu, posílala jsem jim své práce a plány do budoucna a pak mi nabídly spolupráci. Takže mě dnes třetím rokem zastupují. Je fajn, že jsem přitom v tomhle ohledu na nic netlačila, tak nějak přirozeně se to na sebe nabalilo.“ — V průběhu let se malířka přesunula od abstrakce k přírodním motivům a figurě. Začala zachycovat svého syna, který jí podle jejích slov vrátil dětský pohled na svět. „V hysterii velkoměsta mi pomáhá zpomalit. Zastavíme se a upozorní mě třeba na to, jak světlo při západu slunce prochází skrz listy stromů.“ Kromě syna se na obrazech objevuje i ona sama či další blízké osoby z jejího života, postavy ale nemají zcela zřetelné obrysy, spíš jí jde o zachycení jejich charakteru či aktuálního rozpoložení. Jelikož je Ondrušková od dětství blízká také kresba, snaží se ji přenášet i na plátna. Škrábá do barvy, aby zaznamenala kresbu v barevné hmotě. — „Vycházím hlavně z představ a hodně se soustředím na prožitý moment. Což ale znamená, že se obraz při procesu tvorby neustále mění. Pořád ho přemalovávám, aby mi na něm všechno fungovalo, aby do sebe všechno zapadlo. Nakonec si tak třeba úplně jinak vykreslím figuru. Je to takové neustálé prorůstání,“ popisuje proces tvorby. Nabízí se otázka, jak pozná, kdy je obraz skutečně dokončený. „To nikdy nepoznám,“ směje se. „Když si nevím rady, jestli už je hotový, posílám ho svému partnerovi, který je taky malíř, nebo sestře. Ta naopak malířka není, takže má spíš pohled nezaujatého diváka.“ — Aktuálně Kateřina Ondrušková chystá výstavu pro italskou galerii *Nicola Pedana*, kde bude vystavovat společně s malířem Matějem Macháčkem. Po několika sólových výstavách v uplynulém roce navíc chystá jednu velkou v prostorách holešovické *Trafo Gallery*. „Sólo výstavy už jsem měla, ale ne v tak velkém prostoru. Takže z toho mám přirozeně trochu strach. Na druhou stranu bude skvělé vidět všechna díla pěkně pohromadě. Každá výstava mě někam posouvá, najdu si díky ní nějaké téma, které můžu dál rozvíjet, a pak se mi líbí, když se obrazy na jednom místě samy sebe dotýkají.“

Obraz *Jaro léto* Kateřina malovala před začátkem léta, v době plné těšení se na odpočinek, na dobu, kdy člověk může zahodit starosti a všednost, může klidně usnout v trávě a nechat se vyhřívat letním sluncem.

Obraz s názvem *Rest* má v divákovu vyvolávat pocit úplného zastavení času. Malířka na něm pracovala se symboly, které jí samotné připomínají přítomný okamžik.

českých sběratelů si v roce 2023 koupilo
alespoň jedno umělecké dílo.

Zdroj: J&T Banka Report

Na plátně malířka zachytila zlatou hodinku, kterou popisuje takto: „Čas se zastaví, lidem se otevře srdce a zkřehne, všem se na tvářích objeví úsměvy. Den končí a usíná, ale ještě se mu nechce. Ještě se chce na chvíli obalit do zlata. Tenhle moment všichni znají a milují ho.“